

ljeno sobo. Mračno je bilo v tem prostoru, zato je sodnik dvignil zaveso pri oknu in nenadna svetloba je zasijala v sobo. Dragarja sta stala tiho, sodnik pa je hodil sem in tje.

„Kdo je ta mož tukaj?“ vprašal je sodnik nagloma Jerneja, s prstom kazaje starega. Le-temu se je zdelo smešno to vprašanje, češ, saj ga sam pozna; vendar je odgovoril tiho:

„Moj oče.“

„A-a, torej vi veste, da je to vaš oče, vi pa ravnate ž njim tako?“ Dolg vzklik je izgovoril sodnik, potem pa je nadaljeval skoro pol ure dolgo pridigo.

Jernej je včasih pobledel, včasih ga je oblila rdečica, v srcu pa se mu je javljal resničen kes. S prepričevalnimi izrazi mu je

slikal sodnik gorjé, katero preti njemu. Karal ga je, ker je zašel na tako pot, kjer so le pravi hudobneži.

„Ali obljubite, da se bodete poboljšali?“ vprašal je sodnik, ko je spoznal, da se Jernej že kesal.

„Obetam“, odgovoril je Jernej skoro v solzah. Sodnik je pogledal sedaj starega, sedaj Jerneja. Namignil je drugemu, ta ga je razumel, upognil je koleno, prijel očeta za roki in ga prosil odpuščanja. Staremu so zaigrale solze v očeh, sodniku je bilo milo v srcu. Tiho so stali nekaj časa, predno sta Dragarja odšla; pohvalil je sodnik oba, da sta se tako pobotala.

Četrť ure pozneje sta korakala proti Bukovcu Dragarja v živahnem pomenku. Odslej pa se imajo pri Dragarju zopet dobro.

Spomladi na božji njivi.

Leži, leži, ravnica mi,
Podobo ima vrta,
A tam leži cvetica mi,
Premnoga cvetka — srta.
Kako se imenuje vrt,
Kjer cvet leži premnogi strť?
Oj, to je božja njiva,
Ravnica žalostiva.

Premnogi cvet, aj, človek mlad,
Tu pokopan počiva,
Obetov poln, poln lepih nad
Tu pokoj že uživa.
Pobrala ga je bela smrt
Pa ga na ta vsadila vrt,
Vsadila v črni prsti
Po lepem redu, v vrsti.

Po vrsti smrt sém položi
Zemljane v zemljo črno,
Naj le-tu mrtvec vsak trohni,
Prav ko pšenično zrno:
Obetov polno in nadej
Trohneti mora v zemlji prej,
Pričakovati v nadi,
Da kdaj vskali spomladi . . .

Oj, prišla bo i sém pomlad,
Na ta vrt, na to njivo,
Minil bo takrat zimski hlad,
In vse bo tu spet živo:
Oj, sodnji dan, poslednji dan
Pognal bo, vstal bo vsak zemljan.
Le čakajte, cvetice,
V gomilah te ravnice!

M. Prelesnik.